

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1191/2023
07.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Татјане Вуковић, Дубравке Дамјановић и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела утаја из члана 207. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Славице Ћировић, поднетом против правноснажних решења Основног суда у Мионици К.бр. 25/22 од 10.07.2023. године и Кв.бр. 50/23 од 31.07.2023. године, у седници већа одржаној дана 07.11.2023. године, већином гласова донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Славице Ћировић, поднет против правноснажних решења Основног суда у Мионици К.бр. 25/22 од 10.07.2023. године и Кв.бр. 50/23 од 31.07.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Мионици К.бр. 25/22 од 27.10.2022. године, окривљени АА оглашен је кривим да је извршио кривично дело утаја из члана 207. став 1. Кривичног законика и изречена му је условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 6 месеци са временом проверавања од једне године и новчана казна у износу од 50.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 2 месеца од дана правноснажности пресуде, а уколико у датом року казну не плати иста ће бити замењена казном затвора, тако што ће се за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора. Истом пресудом, окривљени је обавезан да сноси трошкове кривичног поступка, те да плати суду на име паушала износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док је оштећени упућен да имовинскоправни захтев оствари у посебном поступку.

Пресудом Вишег суда у Ваљеву Кж1. бр. 211/22 од 22.02.2023. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног и пресуда Основног суда у Мионици К.бр. 25/22 од 27.10.2022. године је потврђена.

Након правноснажно окончаног поступка Основни суд у Мионици је решењем К.бр. 25/22 од 22.05.2023. године обавезао окривљеног да на име трошкова кривичног поступка плати оштећеном износ од 78.500,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности решења, под претњом принудног извршења.

Против наведеног решења жалбу је поднео бранилац окривљеног и иста је усвојена решењем Основног суда у Мионици Кв. бр. 40/23 од 07.07.2023. године а побијано решење је укинато и предмет враћен на поновно одлучивање.

Приликом поновног одлучивања Основни суд у Мионици је решењем К.бр. 25/22 од 10.07.2023. године одбио захтев оштећеног ББ којим је тражио да се окривљени АА обавезе да му плати трошкове кривичног поступка.

Против наведеног решења, бранилац окривљеног је изјавио жалбу због неодлучивања о трошковима за састав жалбе, те је Основни суд у Мионици решењем Кв.бр. 50/23 од 31.07.2023. године одбио као неосновану како жалбу браниоца окривљеног, адвоката Славице Ћировић, тако и жалбу пуномоћника оштећеног, адвоката Митра Ђенисића.

Против правноснажног решења Основног суда у Мионици Кв.бр. 50/23 од 31.07.2023. године бранилац окривљеног, адвокат Славица Ћировић је поднела захтев за заштиту законитости, а којим суштински побија и решење Основног суда у Мионици К.бр. 25/22 од 10.07.2023. године, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни суд поднети захтев за заштиту законитости усвоји као основан и побијана решења укине, те списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао у смислу члана 490. Законика о кривичном поступку (ЗКП) о којој није обавестио Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је по оцени навода и предлога у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је неоснован.

Бранилац у поднетом захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним решењима учињена повреда закона јер нису досуђени трошкови на име изјављене жалбе поднете против решења којим је окривљени обавезан да плати оштећеном трошкове кривичног поступка, који су настали без кривице окривљеног, погрешном применом одредаба кривичног поступка, односно суштински кривицом оштећеног који је својим захтевом за накнаду трошкова иницирао поступак.

Овакви наводи од стране Врховног суда оцењени су као неосновани и исти су били предмет оцене и у другостепеној одлуци, о чему су на страни 2, пасус 8. и 9. и страни 3, пасус 1. дати довољни и јасни разлози које и овај суд прихвата и на исте упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП. Осим тога, Врховни суд указује да су трошкови кривичног поступка у смислу члана 261. став 1. ЗКП издаци учињени

поводом поступка од његовог покретања до његовог правноснажног завршетка, а како је у конкретној ситуацији поступак завршен доношењем правноснажне пресуде Вишег суда у Ваљеву Кж1. бр. 211/22 од 22.02.2023. године, којом је окривљени оглашен кривим и којом је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, то није постојала могућност за поновно одлучивање о трошковима, јер се посебним решењем може одлучити само о висини трошкова, али не и о обавези плаћања трошкова (члан 262. став 1. ЗКП).

С обзиром на наведено став изражен у одлуци Кзз 499/2018, на коју се у поднетом захтеву за заштиту законитости бранилац позива, није од утицаја на другачију одлуку суда у конкретном случају.

Из напред изнетих разлога, у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП, Врховни суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић